

Song Lạc

Contents

Song Lạc	1
1. Chương 1: Trừ Tịch (giao Thừa)	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	11
7. Chương 7: Pn 1: Ngày Sợ Hãi Mà Ngọt Ngào	15
8. Chương 8: Pn 2: Trốn Tránh Cẩm Kỳ	17
9. Chương 9: Pn 3: Không Muốn Tỉnh Lại	19

Song Lạc

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, ngắn, phụ tử niên thượng, cường nhược, lãnh khốc bá đạo công x dịu ngoan ôn nhuận thụ, ngược ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-lac>

1. Chương 1: Trừ Tịch (giao Thừa)

Edit: Yuuki Titan

Sáng sớm ngày hôm nay cậu theo thường lệ chạy ra bên ngoài mua vài túi thức ăn lớn, hào hứng về nhà, bắt đầu chuẩn bị từ chín giờ sáng tới năm giờ chiều, cuối cùng đem bàn gỗ tròn trong nhà bày đầy.

Liếc nhìn đồng hồ báo thức, năm giờ ba mươi phút. Người kia sáu giờ mới về đến nhà. Vì vậy cậu vội vàng đi về phòng, tắt đi mùi dầu mỡ trên người, ngoan ngoãn ngồi trên ghế sa lon, chờ người kia về nhà.

Cây kim ngắn trên đồng hồ báo thức đang chuyển sang số chín bằng chữ La Mã (bản gốc là số Á Rập), đồ ăn trên cái bang gỗ tròn cũng đã không còn nhìn thấy sương trắng bốc lên.

Cậu hơi cúi đầu, trong mắt vẫn là không nhìn được hiện lên một tia bi thương. Dạ dày bởi vì đói quá độ mà âm ỷ đau, cậu lại hoàn toàn không đói bụng, lui vào một góc trên ghế sa lon, đầu chôn sâu vào gối.

“Cạch.” Không biết đã qua bao lâu từ huyền quan truyền đến một thanh âm rất nhỏ. Trong phòng một mảnh hắc ám khiến bước chân của người đó dừng lại, mà lực độ bước chân của người đó cũng bắt đầu nhẹ nhàng lại, không nhanh không chậm đi vào huyền quan.

Đổi xong giày, người nọ bước lên huyền quan, thuận lợi mở đèn, một giây kế tiếp con người của hắn hơi co rút lại, sau đó khôi phục lại bình tĩnh. Hắn nhìn thấy có một thân ảnh ở bên góc sô pha đang cuộn người lại.

“Người ở nơi này làm cái gì?!” Âm thanh trầm thấp của nam nhân mang theo từ tính gợi cảm khiến cho nhiều người mê muội, nhưng lúc này tựa hồ lại mang theo vài phần âm trầm, làm cho người khác cảm giác uy nghiêm mà không thể phản kháng.

Cậu đang ngủ mơ mơ màng màng nghe được thanh âm của người kia, nhanh chóng tỉnh táo lại, quả nhiên thấy sắc mặt không tốt của người kia ở trước ghế sa lon.

Cậu có chút sợ hãi rút lại thân thể của chính mình, khiếp vía thốt lên: “Người đã trở về.”

Nam nhân nheo lại cặp mắt dài hẹp lợi hại của hắn, thời điểm mỗi khi hắn tức giận, hắn nhất định sẽ làm động tác này. Ở chung mười bảy năm, cậu đối với hành động của nam nhân rất hiểu rõ. Quả nhiên, hắn vẫn rất không muốn gặp mình.

“Lạc Thư, ta nhớ kỹ đã dạy ngươi nếu như muốn nghỉ ngơi phải trở về phòng chứ không phải ở sa lon phòng khách tùy tiện muốn liền ngủ như thế, thật vô lễ!” Giọng nói của nam nhân thập phần nghiêm khắc cũng không giận không hờn.

“Xin lỗi, baba.” Lạc Thư gục đầu xuống, nhẹ giọng nói. Đúng vậy, người nam nhân trước mắt này, là baba ruột của cậu – Lạc Dữ Thừa.

“Lần sau không được phạm vào nữa!” Lạc Dữ Thừa lạnh lùng nói, quét mắt nhìn phòng ăn ở bên kia tường thủy tinh, nhíu mày: “Không có chuyện gì, cũng không cần phải nấu nhiều như vậy. Bất cứ việc gì cũng không được phô trương lãng phí, những điều này không phải ta đã dạy ngươi rồi sao?”

Vai Lạc Thư không được mà run một cái, đầu càng cúi thấp hơn: “Thật xin lỗi, baba.”

Lạc Dữ Thừa không thèm nói (nhắc) lại, bước vòng qua cậu trực tiếp đi lên phòng ngủ trên tầng hai.

Lạc Thư vẫn đứng ở đó một hồi lâu, rốt cục cũng chậm rãi chuyển động. Đi đến cái bàn gỗ tròn trong phòng ăn, cậu bắt đầu dọn dẹp thức ăn trên bàn. Sau đó, Lạc Thư sắc mặt an tĩnh đem tất cả thức ăn do cậu tận lực làm ra đổ vào trong thùng rác. Baba sẽ không ăn thức ăn đã qua đêm.

2. Chương 2

Edit: Yuuki Titan

Tên cậu được gọi là Lạc Thư, nó cũng không có ý nghĩa gì đặc biệt, chỉ là baba cậu khi điền vào hộ khẩu thì thấy một quyển sách nên thuận miệng lấy. Cậu biết gia đình cậu không giống với những gia đình khác. Cậu không có mẹ, chỉ có một baba. Cậu cũng không có họ hàng, bởi vì nhà cậu không cần họ hàng. Đây là nguyên nhân của baba cậu, nguyên nhân cụ thể cậu không có một đồng họ hàng như người khác, cậu cũng không biết. Bởi vì baba không nói gì, nên cậu cũng không dám hỏi. Thế nhưng nguyên nhân cậu không có mẹ lại rất rõ, bởi vì thời điểm sinh cậu mẹ cậu khó sinh, hạ sinh cậu xong liền hương tiêu ngọc vẫn (hương tan ngọc nát, ngắn gọn là qua đời đó). Là cậu hại chết mẹ của mình, bởi vì như thế, baba yêu thương mẹ cậu nên thập phần chán ghét và cũng không muốn gặp cậu.

Baba của cậu – Lạc Dữ Thừa, là CEO của công ty đa quốc gia AT, khuôn mặt tuấn mĩ, dáng người cao to, thân người như hình tam giác ngược cùng với hạ thân thon dài hoàn mỹ kết hợp với nhau đủ để những người làm nghề người mẫu phải tự ti. Baba trong mắt những người khác như thế nào Lạc Thư không biết, nhưng trong mắt cậu baba là lãnh đạm cùng nghiêm nghị. Baba đối với cậu so với người khác còn xa lánh hơn, chưa bao giờ giống như những người baba khác cùng con mình chơi đùa cãi nhau hay thậm chí là đánh con mình. Lạc Thư thậm chí còn nghĩ, baba đánh chửi mình so với luôn luôn xa lánh giống như dùng để đối với cấp dưới không mang theo chút tình cảm nào, chỉ ít, khi đó còn khiến hắn có cảm giác là con của baba.

Mùng một tết.

Vừa sớm Lạc Thư đã thức dậy, vội vội vàng vàng sau hai tiếng làm những món ăn dinh dưỡng bữa sáng tựa như đơn giản thực chất lại rất khó làm được hoàn thành trước bảy giờ ở phòng bếp.

Đúng bảy giờ, thân ảnh của Lạc Dữ Thừa rất đúng giờ xuất hiện ở phòng ăn.

“Baba sớm.” Lạc Thư lễ phép tiến lên ân cần thăm hỏi. Nhưng thật sự cậu rất ghét làm như vậy, bởi vì việc này khiến cho cậu nghĩ cậu cùng baba thập phần bất hòa, phẳng phát giống như người xa lạ. Nhưng cậu không thể không làm như vậy, bởi vì baba ghét nhất là người vô lễ.

Lạc Dữ Thừa lãnh đạm gật đầu đáp lại, lúc hắn ngồi xuống ở vị trí chủ vị nhìn thấy bữa sáng được bày trên bàn, vùng xung quanh lông mày lập tức nhíu lại.

Lạc Thư cuối cùng giống như đang chuyên tâm dùng cơm, nhưng cậu cũng đang lặng lẽ dùng khóe mắt quan sát vẻ mặt của Lạc Dữ Thừa. Thấy hắn nhíu mày, Lạc Thư chán nản rũ mi mắt xuống. Đây là cậu lên mạng tìm rất lâu mới tìm được sách dạy nấu ăn bữa sáng. Bởi vì cách làm rất rắc rối, tư liệu tình xảo hơn nữa cách phối hợp dinh dưỡng thập phần tốt cho sức khỏe, cho nên rất được kẻ có tiền sùng bái. Phụ thân còn không vui sao? Hay là nói, chỉ cần là món cậu làm phụ thân đều không muốn ăn?! Cái ý nghĩ này làm cho Lạc Thư không còn muốn ăn uống.

“Ngày hôm nay ta không đi đến công ty.” Lạc Dữ Thừa để đũa xuống, lãnh đạm bỏ lại một câu nói sau đó xoay người lên lầu.

Vốn cho là baba giống như trước đây đi đến công ty, không ngờ lại không đi khiến cho Lạc Thư mừng rỡ ngẩng đầu, nhìn bóng lưng của baba biến mất ở cầu thang.

Chín giờ. Lạc Thư đã dọn dẹp sạch sẽ nhà cửa. Bởi vì có mở điều hòa nên Lạc Thư chỉ mặc một chiếc áo len mỏng cổ chữ V cùng quần bó sát người. Cắt chút hoa quả, rót một ly cà phê, Lạc Thư cẩn thận mà mở cửa thư phòng, rón rén đem hoa quả cùng cà phê đặt cạnh ngọc lưu ly trên bàn đọc sách.

“Ai cho phép người vào?” Thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên, dọa cho Lạc Thư bị giật mình. Quay đầu lại, nhìn thấy ánh lửa ẩn trong đôi mắt đen của Lạc Dữ Thừa.

“Xin lỗi, con chỉ là ...”

“Đem đồ vật của người lập tức rời khỏi đây!” Lạc Thư còn chưa nói xong đã bị trực tiếp cắt đứt, trong thanh âm của Lạc Dữ Thừa mang theo ý không muốn gặp cậu làm cho dạ dày của cậu trùu thổng (co rút đau đớn).

“Xin lỗi baba!” Sau khi cúi đầu Lạc Thư liền nhanh chóng đem hoa quả cùng cà phê rời khỏi thư phòng, sau khi đã chạy trốn tới phòng bếp, Lạc Thư rốt cục nhịn không được nữa mà dựa vào tủ âm tường chậm rãi ngồi xuống dưới đất, cái trán tựa trên đầu gối nhả lại, mồ hôi một giọt lại một giọt rơi xuống.

Cậu cũng không thích rơi nước mắt, nhưng mỗi lần kỳ vọng có thể tới gần người kia, người kia lại lạnh nhạt không nhìn tới cậu. Dạ dày tựa hồ ngày càng đau, cậu ôm chặt chính mình, đem mình cuộn thành một đoàn.

Cậu chỉ là muốn tới gần baba mà thôi. Cậu không hy vọng baba có thể dùng vẻ mặt ôn hòa đối với cậu, chỉ hy vọng có baba bên cạnh, giúp cậu chút chuyện, nhìn cậu, như thế cũng đã đủ. Cho dù baba thập phần chán ghét cậu, nhưng cậu vẫn rất yên thương baba. Nhớ khi còn nhỏ, baba đã từng xoa đầu cậu, một lần gần đây, nhưng cậu lại nhớ kỹ lòng bàn tay của baba không còn ấm áp như trước nữa.

Baba

3. Chương 3

Edit: Yuuki Titan

Đại niên sơ tam

Vào lúc xế chiều của ngày hôm trước, baba chỉ nói một câu có việc rồi đi ra ngoài đã hai ngày rồi vẫn chưa có về nhà. Lạc Thư xem ti vi cơ hồ đã phát lại Liên hoan văn hội mấy lần, cắn chặt môi.

Baba đã ghét cậu đến loại trình độ này sao? Năm mới nhưng baba vẫn phải đi ra ngoài ... Dạ dày tựa hồ không còn đau nữa, tuy tê dại nhưng lại không có cảm giác đau đớn.

Khoảng nửa năm gần đây, dạ dày bởi vì cậu thường xuyên ăn uống không điều độ mà trở nên đau, hiện tại tựa hồ đã thành thói quen, cho nên cũng không có đau như lúc đầu, không biết có phải là đau thành thói quen hay không, cũng không phải đau đến khiến cậu quên cả hô hấp.

Lạc Vân đem đầu chôn sâu vào giữa cánh tay, nhắm mắt lại tựa như trốn tránh. Bây giờ là ngay cả nguyện vọng đứng ở bên cạnh baba, có thể nhìn thấy baba mỗi ngày cũng không thể thực hiện sao? Cậu đã buông tha hy vọng baba sẽ thích cậu, đối với ý niệm baba sẽ có một ngày không ghét cậu nữa đã tuyệt vọng, cũng đã không hề kỳ vọng baba phải chăm chú nhìn cậu, nhưng bây giờ, ngay cả nguyện vọng mỗi ngày có thể nhìn thấy baba cũng bị khước từ sao?

Đây là lỗi của cậu, chính là lỗi của cậu. Là cậu hại chết mama, hại baba mất đi mama ... Cậu không có mất đi baba đã là may mắn, những thứ khác, cậu không nên có những hy vọng xa vời ...

Thế nhưng tại sao lại đau đến như thế? Không chỉ tâm đầu, thân thể cũng đau ... Cảm giác hô hấp của mình dần dần yếu ớt, Lạc Thư lại mỉm cười, nghĩ nếu như mình chết đi cũng tốt. Chết rồi sẽ không còn đau nữa ... Chỉ là, không thể gặp lại baba rồi.

=====Đây là phân cách tuyến không gian cùng thời gian=====

Đại niên sơ ngũ

Trần nhà màu trắng, sàng đan cũng màu trắng. Hoàn cảnh xa lạ khiến Lạc Thư có chút mơ hồ. Thân thể rất suy yếu, Lạc Thư muốn quay đầu, lại phát hiện mình căn bản không còn khí lực để di chuyển.

“Người không có chết rồi chứ?” Thanh âm trầm thấp quen thuộc vang lên bên tay khiến Lạc Thư trong nháy mắt mở to mắt. Baba? Còn đang kinh nghi bất định (ngạc nhiên nghi ngờ), khuôn mặt băng lãnh của Lạc Dữ Thừa xuất hiện trước mắt Lạc Thư.

“...Baba?!” Yết hầu đau buốt giống như bị lửa thiêu, theo tiếng nói từ trong cổ họng phát ra âm thanh khàn khàn khó nghe.

Lạc Dữ Thừa cũng không thể ý tới cậu, đưa tay nhấn cái nút trên đầu giường, mặt không biểu tình đứng trước giường nhìn Lạc Thư.

Baba Lạc Thư dưới tầm mắt âm trầm của Lạc Dữ Thừa mà hạ tầm mắt. [Người không có chết rồi chứ?] lời nói mới vừa của baba vẫn xoay quanh trong đầu cậu, một lần lại một lần nhấn tâm vút bỏ cậu vào cơn ác mộng làm cho tay chân cậu đều bị đông cứng, tim co rút. Quả nhiên, baba hy vọng cậu chết đi, không nên lại xuất hiện trước mặt y

Không bao lâu sau khi nhấn chuông bác sĩ cùng y tá nhanh chóng chạy tới, đỡ Lạc Thư ngồi dậy kiểm tra một lúc, yên tâm nói: “Đã không còn việc gì rồi, tối hôm nay có thể trở về, thế nhưng cháu có biết cháu đã hôn mê bao lâu không? Là hai ngày đấy! Sau này phải chú ý ăn uống và chất dinh dưỡng đúng giờ, còn nhỏ như thế đã bị xuất huyết dạ dày, dinh dưỡng không đầy đủ, cái này không thể để lâu được!”

Bác sĩ đối với Lạc Thư nghiêm túc dặn dò xong lại xoay người nói với Lạc Dữ Thừa: “Lúc xuất viện phải cho đứa bé này ăn những thức ăn dễ tiêu hóa, cháo lỏng, bột củ sen thì tốt hơn, uống sữa tươi với số lượng vừa phải. Không nên ăn thức ăn quá chua hay quá ngọt, phải ăn nhiều bữa ăn, ăn thức ăn nóng, tránh dùng trà đậm, hay cà phê đặc.” Nói một chuỗi dài, bác sĩ liếc nhìn Lạc Dữ Thừa, chỉ trích nói: “Đem con chăm sóc thành cái dạng này, thực sự là thiếu trách nhiệm.”

Lạc Thư nghe vậy cả kinh, vội vàng ngẩng đầu lên muốn giải thích, bác sĩ kia lại sờ sờ đầu cậu, mang theo y tá rời khỏi. Lạc Thư nhất thời đứng ngồi không yên, gương mặt len lén nhìn khuôn mặt Lạc Dữ Thừa, lại thấy mặt baba trầm như nước cũng đang nhìn mình.

“Xin lỗi baba, lần sau con sẽ không lại gây phiền toái cho baba.” Lạc Thư cúi đầu nhanh chóng xin lỗi. Nhất định lại gây thêm phiền toái cho baba, lại còn khiến baba bị bác sĩ hiểu lầm ... Lạc Thư càng tuyệt vọng, baba vốn đã không thích cậu, hiện tại nhất định cho dù nhìn cũng không muốn nhìn thấy cậu.

“Uống nước.” Ngoài dự đoán, Lạc Dữ Thừa không có trực tiếp rời đi, trái lại còn đem nước ấm cho Lạc Thư uống, sau đó ngồi xuống cái ghế kế bên giường bệnh. ” Uống xong nằm xuống nghỉ ngơi, lúc ăn cơm lại thức dậy.”

“Vâng.” Lạc Thư sùng thủ nhược kinh tiếp nhận ly nước, chậm rãi uống, thỉnh thoảng liếc nhìn Lạc Dữ Thừa đang xem tạp chí Tài Chính và Kinh Tế. Như đang nằm mơ ... Baba chưa bao giờ ở bên cậu hơn một phút đồng hồ, hiện tại lại ngồi bên giường cậu ... Lạc Thư âm thầm nhéo vào đùi mình một cái, cảm giác đau đớn nói cho cậu biết đây không phải là mộng.

“Uống xong liền nằm xuống nghỉ ngơi.” Baba mang theo âm sắc lạnh lùng truyền đến, Lạc Thư cúi đầu nhìn xuống, mới phát hiện ly nước không biết lúc nào đã bị cậu uống xong. Đứng dậy muốn đem cái ly đi cất, bỗng nhiên có một bàn tay đưa tới, nhận lấy cái ly trong tay cậu.”Nằm xuống.”

Lạc Thư nghe lời y mà nằm xuống nhắm mắt lại, trong chăn hai tay của cậu nắm chặt lại thành quyền. Vừa chạm phải tay của baba, thật là ấm!

Bởi vì thân thể còn rất yếu, Lạc Thư rất nhanh lại lâm vào giấc ngủ say. Cậu không biết là, khi cậu ngủ say, người cậu để ý nhất nhìn cậu một hồi lâu.

4. Chương 4

Edit: Yuuki Titan

(Mừng bài post thứ 200 của nhà ^^)

Mấy ngày kế tiếp, Lạc Thư giống như nằm mơ. Baba vẫn như cũ đối với cậu thập phần lãnh đạm, nhưng lại thuê đầu bếp phụ ba bữa ăn cho cậu theo lời của bác sĩ, mà thời gian y ở nhà so với trước đây còn nhiều hơn. Có thể thường xuyên gặp được baba, điều này làm cho Lạc Thư rất vui vẻ, nghĩ cho dù bệnh đau bao tử phát tác đau đến chết đi sống lại cũng không hề gì.

Nhưng cuộc sống như thế không kéo dài được bao lâu, khoảng giữa tuần, Lạc Thư phát hiện baba tùy rằng ở nhà nhưng vẫn ở trong thư phòng không ra, qua vài ngày, baba bắt đầu chậm rãi giảm thiểu thời gian ở nhà. Phát hiện này khiến tâm tư của Lạc Thư vừa mới đứng lên một lần nữa lại hạ xuống, cũng không dám bởi vì không đói bụng mà không ăn gì, mỗi lần đều cưỡng bách cậu ăn một lượng thức ăn nhất định. Cậu cũng không muốn gây phiền phức cho baba vì chính mình.

Ngày hôm nay Lạc Dữ Thừa không có trở về nhà ăn cơm, Lạc Thư dùng cả một buổi sáng dọn dẹp nhà cửa trừ thư phòng của Lạc Dữ Thừa từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài đều quét tước sạch sẽ. Cơm trưa tùy tiện ăn một chút gì đó do đầu bếp làm, sau đó trở về phòng chuẩn bị tắm rửa phóng đi một thân một nhọc sau khi làm việc nhà. Cầm quần áo và đồ dùng hằng ngày đã được giặt sạch sẽ đi vào phòng tắm, mở vòi sen, lại nghe “Đỉnh” một tiếng, chỗ nối ống nước với vòi sen đã bị tách ra, lại phát hiện con ốc gắn ở chỗ nối tiếp đã không thấy đâu. Tìm cả nửa ngày trên sàn nhà phòng tắm cũng không thấy đâu, Lạc Thư bất đắc dĩ lấy khăn tắm bao lấy nửa người dưới, ôm quần áo đi ra khỏi phòng tắm. Trong nhà, trừ phòng tắm trong phòng của cậu ra, cũng chỉ còn lại cái ở trong phòng baba.

Lạc Thư cầm quần áo cùng một cái rổ nhỏ đựng dầu gội và sữa tắm đi đến căn phòng của Lạc Dữ Thừa. Ngoài trừ dọn dẹp, bình thường Lạc Thư cũng không có đi vào phòng của baba, bởi vì baba dường như rất không vui khi có người xâm phạm vào khu vực của mình. Ngày hôm nay vừa vặn baba không có ở nhà, Lạc Thư mượn cơ hội này để có thể được tắm trong phòng tắm của baba, có cảm giác được gần với baba hơn một chút.

Không có gõ cửa mà trực tiếp mở rộng cửa đi vào phòng của baba, khi Lạc Thư nhìn đến thân ảnh to cao đang khẽ động cà-vạt trên ghế salon lập tức hoàn toàn cứng ngắc, đã làm sai chuyện lập tức nhanh chóng cúi đầu muốn rời khỏi phòng, nhưng Lạc Dữ Thừa đã phát hiện ra sự có mặt của cậu.

“Người đang làm gì?” Thanh âm trầm thường ngày hôm nay có chút tối, nhưng bên trong lại ẩn hàm sự không vui không chút nào thay đổi.

“Xin lỗi baba, con không biết baba đã trở về ... Vòi sen phòng tắm bị hư ... Con chỉ muốn mượn phòng tắm một chút ...” Thanh âm giải thích ngày càng thấp, Lạc Thư không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt của baba.

“Muốn tắm rửa thì nói từ lúc đi vào” Bỏ lại một câu, Lạc Dữ Thừa trực tiếp lướt qua Lạc đang đứng ở cửa, đi xuống lầu dưới.

Thẳng cho đến khi nghe được âm thanh cửa tủ lạnh bị mới Lạc Thư mới tỉnh hồn lại, nhanh chóng chạy vào phòng tắm. Baba cho phép cậu dùng phòn tắm của baba, có phải hay không liên đới mặt, kỳ thực baba đối với cậu cũng không có chán ghét cậu sâu như vậy?

Chưa bao giờ sẽ ở trước mặt baba tùy tiện, sau khi Lạc Thư tắm xong lập tức trở về phòng của mình, suy nghĩ lung tung cả nửa ngày nghĩ vẫn khó giải baba đối với mình chán ghét đến như thế nào, cho đến khi bé ngoan Lạc Thư lấy ra bộ sách giáo khoa đã gần hai tuần đã chưa xem, bắt đầu ôn tập bài học.

Một năm mới bắt đầu, một năm này cậu nhất định phải cố gắng, lấy thành tích tốt để baba không bị mất mặt. Dĩ nhiên, Lạc Thư biết loại ý nghĩa này chỉ dành cho mình.

Yuuki: Chương sau có chút thịt ai hóng hông???

5. Chương 5

Edit: Yuuki Titan

Đảo mắt qua hơn một tháng, Lạc Thư đã bắt đầu đi học. Hôm nay trường tan học sớm, Lạc Thư không có cùng bạn bè cùng nhau đến thư viện học, ngồi xe taxi trở về, hy vọng có nhiều thời gian một chút để chuẩn bị bữa cơm.

Ngày hôm nay baba sẽ về nhà ăn. Gần một tháng nay ngoại trừ sáng sớm có thể thỉnh thoảng thấy baba bên ngoài, những lúc khác đều không nhìn thấy thân ảnh của baba. Ngày hôm nay thời điểm bữa sáng baba nói buổi tối sẽ trở về nhà ăn cơm, cậu còn cho rằng mình đã nghe lầm.

Sau năm phút đã trở về nhà, Lạc Thư mở cửa đi qua huyền quan, liếc mắt một cái liền thấy một thân ảnh quen thuộc nằm trên ghế sa lon.

Baba?! Lạc Thư cân nhắc cẩn thận đi tới, sau đó ở trước ghế salon chậm rãi ngồi xổm xuống. Đúng là baba! Lạc Thư ngửi được mùi rượu nồng đậm trong không khí, không khỏi mở to mắt. Baba uống say! Baba luôn tỉnh táo kiềm chế, rất ít khi uống say. Phải chuẩn bị khăn nóng cùng canh giải rượu!

Nghĩ như vậy, Lạc Thư nhưng lại không muốn động bước chân, ly khai khỏi ghế salon. Lại tới gần baba, đã qua mấy năm đây là lần đầu tiên... Khuôn mặt baba luôn băng lãnh cứng rắn nghiêm nghị bởi vì ngủ mà có vẻ trở nên nhu hòa hơn rất nhiều. Đôi mắt sắc bén hẹp dài lúc này thoát nhìn cũng ôn nhu đi không ít. Lạc Thư giống như bị cái gì đó thu hút, chậm rãi đưa tay lên, sau đó nhẹ nhàng chạm vào mặt của Lạc Thư. Mặt của baba, đây là lần đầu tiên cậu chạm vào. Lạc Thư nghĩ, hài lòng muốn thu tay về, tình hình lại bị nắm giữ, sau đó một trận thiên toàn địa chuyển, sau khi định thần, lại phát hiện mình bị baba đặt ở trên ghế salon.

“Baba?!” Lạc Thư kinh ngạc khẽ gọi. Đối mặt với baba lúc này đôi con ngươi so với đêm khuya còn âm trầm hơn, mắt không nháy nhìn baba, khiến toàn thân cậu cứng ngắc không dám nhúc nhích. Baba, đêm cậu nhìn thành người nào sao? Không thể tin baba lại gần mình đến như vậy, nhìn không được nhắm mắt lại để che giấu thương tâm trong mắt.

Một giây tiếp theo, khí tức nóng rực đến gần khiến cậu trong nháy mắt trợn to mắt:”Baba...” Lời còn chưa dứt, môi đã bị chặn lại.

Cái lưỡi nóng ẩm từ bên mép đôi môi bắt đầu liếm lộng, đầu lưỡi bắt măn bởi vì cậu kinh sợ mà khẽ nhếch cách môi len vào, bắt đầu một nụ hôn chân chính. Hút liếm ... đầu lưỡi ướt át lướt qua từng cái răng trên dưới lập tức đuối theo đầu lưỡi đang tránh né của Lạc Thư. Nụ hôn kịch liệt khiến cho sợi chỉ bạc chảy xuống khoe môi đang kề sát của hai người, Lạc Thư không có phát hiện ra, bởi vì cậu đã quá kinh sợ cùng với tâm trí đã mơ hồ do nụ hôn đã yếu ớt nằm trên ghế salon.

“Trúc...” Thanh âm trầm thấp lại gợi cảm của baba khiến người say mê, lại làm cho Lạc Thư trong nháy mắt thanh tỉnh. Baba bỏ qua đôi môi cậu, lại bắt đầu hôn cổ cùng xương quai xanh của cậu. Lạc Thư giùng giàng muốn đẩy baba ra, tay chân mềm yếu lại vô lực, hơn nữa baba đem cậu ôm thật chặt không buông... Cái ôm của baba thật ấm áp, nếu như có thể cậu cũng không muốn rời khỏi. Cậu vẫn như trước quyến luyến sự gần gũi cũng với thân nhiệt của baba.

Ngay khi Lạc Thư đã thất thần khoảng mười giây, Lạc Dữ Thừa đã không chút khách khí lưu lại những vết hôn dày đặc trên cái cổ trắng nõn với xương quai xanh của Lạc Thư. Thừa lúc Lạc Thư giây giụa mà lộ ra kẽ hở trên quần áo, tay trái của Lạc Dữ Thừa tiến vào trong quần áo của cậu.

“Không nên! Baba! Xin người ngừng tay!” Lạc Thư thật sự rất bối rối. Tay của Lạc Dữ Thừa ở trong quần áo cậu mà vuốt ve khiến cậu trong nháy mắt biết sự tình đang phát triển đến một hướng không được cho phép. Thế nhưng khi cậu liều mạng giây giụa thì lại phát hiện hai tay của mình đã bị tay phải của baba như xiềng xích trói buộc ở trên đầu, mà hai chân cậu, cũng bị baba dùng thân thể cùng hai chân chế trụ không thể nhúc nhích.

“Ấn...” Điểm nhạy cảm trước ngực bị đụng vào, Lạc Thư run lên một cái, rên rỉ. Nước mắt đã bắt đầu tràn ra. Lạc Thư không biết vì sao bản thân lại rơi lệ, chỉ là trong lúc bất chợt nước mắt không bị khống chế liền tràn ra.

“Ngoan, không khóc.” Baba dùng ánh mắt âm trầm nhìn cậu ba giây, lại ôn nhu cúi đầu, liếm đi những giọt nước mắt trên mặt cậu. Nhưng tay baba không hề ngừng lại, bởi vì ghét bỏ quần áo gây trở ngại, một tay của Lạc Dữ Thừa giơ lên trực tiếp xé đi ba lớp áo len mỏng của Lạc Thư, sau đó ôn nhu chậm rãi cởi bỏ nội y của Lạc Thư, sau đó từng bước từng bước đem hôn ngân trải dài trên thân thể trắng nõn gầy gò của Lạc Thư.

“Baba, baba...” Không thể giây giụa khỏi nam nhân Lạc Thư càng khóc dữ dội hơn, những động tác âu yếm thân mật của nam nhân khiến cậu sợ rồi lại vô lực ngăn cản, trên người xuất hiện những phản ứng lạ lẫm làm cho cậu hoảng sợ. Lạc Thư không biết lại mở to hai mắt đã ướt sũng, đôi môi mềm mại ướt át khẽ nhếch nỉ non gợi người càng khiến người ta đánh mất lý trí.

Nam nhân càng thêm cố sức gặm cắn thân thể Lạc Thư, tê dại cùng một chút đau đớn làm cho dục vọng của Lạc Thư không nhận được phản ứng càng thêm mãnh liệt. “Không nên...” Lạc Thư muốn ngăn cản nam nhân, lại bị nam nhân ngăn lại, bị hôn xụi lơ ở trong ngực nam nhân thổ dốc.

“Phải ngoan ngoan.” Baba ôn nhu ở bên tai nói nhỏ liếm hôn, Lạc Thư ở một khắc kia bởi vì hy vọng xa

vời baba ôn nhu với mình thành linh xảy ra mà hoàn toàn mất đi lòng phản kháng. Baba thân mật baba ôm baba ôn nhu ... đó cơ hồ là những hy vọng xa vời của cậu, muốn cậu bây giờ lại cự tuyệt?! Lý trí cùng đạo đức của Lạc Thư trong nháy mắt trở nên cực kỳ mềm yếu.

Nam nhân tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, trong thoáng chốc, y đã đem những ràng buộc trên người y cùng với người trong ngực đều xé đi, chỉ còn một cái quần lót màu trắng.

Bàn tay to lớn thon dài một mạch trượt xuống phía dưới, sau đó dừng lại trên cái quần lót trắng, dùng ngón tay chậm rãi xoa nắn.

“Baba, dừng tay! Không thể...” Lạc Thư triệt để rối loạn, động tác của baba, căn bản không thể xuất hiện giữa hai người. Nhưng nam nhân thế nào lại bằng lòng lùi bước, cúi đầu kịch liệt hôn nồng nhiệt khiến tâm trí Lạc Thư trở thành hồ dán, sau đó chậm rãi đem tay tiến vào trong quần lót, vỗ về chơi đùa ngọc trụ (cái đó =))) khả ái xinh xắn của cậu.

“Ngoan, cho ta, ân?!” Khẽ cắn nơi mẫn cảm của người trong ngực, sau đó dùng âm thanh đầu độc... Nam nhân từng bước từng bước tiến hành kế hoạch xâm lược của mình, hai mắt âm trầm lúc này càng sâu không thấy đáy, lại làm cho Lạc Thư trong mê loạn cảm thấy một tia ôn nhu.

Áo giác sao? Baba sao sẽ ... “Ân...” Trên người phảng phất như bị ngàn con kiến chạy khắp nơi, khiến cho Lạc Thư từng đợt mà mê thất thần trí (ý trí bị mất phương hướng), khi cậu thanh tỉnh tuyệt đối sẽ không tin chính mình lại phát ra âm thanh rên rỉ ngọt nị.

Điểm nhạy cảm lần thứ hai bị chạm vào, nhưng lần này nam nhân tựa hồ không hề thủ hạ lưu tình, vuốt ve, khiêu khích, chuyển động, những kỹ xảo thông thạo thuần thực của nam nhân khiến Lạc Thư rơi vào cơn sóng dục vọng, chưa bao giờ trải qua tình huống này khiến Lạc Thư chỉ có thể mở miệng rên rỉ cùng thở dốc, thân thể bởi vì dục vọng mà ửng đỏ, đối với nam nhân tràn đầy mê hoặc.

“Ân a...” Kiên trì được mấy phút, Lạc Thư ở trong tay nam nhân phóng thích.

Nam nhân vẫn không ngừng lại, không để cho Lạc Thư có thời gian suy nghĩ lần thứ hai khiêu khích với dục vọng của cậu, đem chất lỏng trắng đục dính trên tay đưa vào khai phá vị trí kia của Lạc Thư.

“Sẽ không cho ngươi trốn!” Thần trí trong lúc hoảng loạn, Lạc Thư mơ hồ nghe được câu nói như vậy, sau đó lại bị nam nhân kéo vào một cơn sóng khác kịch liệt hơn.

===== phân cách a phân cách =====

Sao có thể như vậy...

Sáng sớm tỉnh lại thấy khuôn mặt tuần tú quen thuộc gần trong gang tấc cùng với sợi dây nhỏ giữa hai thân thể Lạc Thư ngóc lẳng tại chỗ, thân thể cảm thấy khó chịu khiến ký ức về tối hôm qua hiện lên. Mỗi

lười quán quít, được an ủi, bị tiến nhập... Rên rỉ thở dốc cùng với lời nói nhỏ bên tai... Sao có thể như vậy... Lạc Thư đem mặt vùi vào giữa hai tay mình, cảm thấy mình thật bất thủ thấp hèn.

Cậu vì tham luyện sự ôn nhu và nhiệt độ thân thể của baba, cùng với baba đã uống say phát sinh chuyện như vậy... Baba sẽ cảm thấy cậu như thế nào?! Nếu như baba dùng ánh mắt chán ghét nhìn mình... Con sợ hãi lòng Lạc Thư nổi lên.

Tâm tâm dục dục từ trong lòng baba chui ra, leo xuống thừa nhận bọn họ có một đêm phóng đảng trên sa lon, Lạc Thư nhặt quần áo của mình trên mặt đất, nhìn quần áo mất trật tự của baba đang ngủ say trên ghế sa lon, do dự rồi bước nhanh lên lầu đi vào phòng của mình.

Baba uống say sẽ không nhớ kỹ chuyện tối ngày hôm qua.... Chỉ cần phủ nhận tới cùng, hẳn là sẽ không có chuyện gì... Lạc Thư an ủi mình như vậy, vẫn là không nhận được mà chảy nước mắt.

Bất thủ, không biết xấu hổ, ghét bỏ... Phát sinh chuyện như vậy, ngay cả muốn ở cạnh baba, có thể nhìn thấy baba, cũng sẽ trở thành hy vọng xa vời! Trái tim một trận cuồng liệt co rút làm cho Lạc Thư theo bản năng đem mình cuộn người lại. Đã trải qua hoan ái suốt cả một đêm khiến cho thân thể dù đã nghỉ ngơi một chút cũng mệt mỏi không ngớt, huống chi Lạc Thư vừa mới ném thử dục vọng lại bị Lạc Dữ Thừa dây dưa suốt cả đêm không buông. Yên lặng chảy lệ khiến Lạc Thư bởi vì thân thể mệt mỏi rồi nhịn không được mà rơi vào giấc ngủ say.

Khi lúc cậu ngủ say, cửa phòng bị mở ra, Lạc Dữ Thừa đi đến. Sau đó ngồi ở bên giường nhìn khuôn mặt vẫn còn lưu lại nước mắt Lạc Thư hồi lâu, sau đó trầm mặc ly khai.

Giấc ngủ này của Lạc Thư chính là một ngày một đêm.

Yuuki Titan: Lại một năm nữa kết thúc, một năm mới bắt đầu, cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng mình trong suốt thời gian qua, dù có đôi lúc vì bận học mà tạm ngừng edit, nhưng mọi người vẫn ủng hộ mình, cảm ơn tất cả mọi người nhiều lắm

6. Chương 6

Edit: Yuuki Titan

Ngày nóng.

Lạc Thư lên cơn sốt.

Lạc Thư cũng không biết đây là do tinh dịch không kịp thời thanh lý mà dẫn đến, vẫn cho rằng là do đêm đó trời lạnh. Cậu hiện tại tứ chi đều vô lực, khuôn mặt rất không bình thường mà ửng hồng lên, vẫn như

lúc trước mà muốn nấu bữa sáng. Đã đánh mất ngày hôm qua, trong lòng cậu rất lo lắng. Không biết thái độ baba như thế nào, điều này làm cậu thập phần bất an cùng lo sợ.

Làm điểm tâm, sau đó giống như bình thường ở chung, chỉ cần xem như không có phát sinh chuyện gì, là được rồi! Lạc Thư nghĩ như vậy, xốc lại tinh thần đi xuống lầu, bắt đầu chuẩn bị bữa sáng.

Cầm cái chảo nhỏ chiên trứng, Lạc Thư xoay người chuẩn bị thịt xông khói.

“Người đang làm gì?” Ở trong phòng bếp đột nhiên xuất hiện thanh âm trầm thấp khiến bàn tay cầm cái chảo của Lạc Thư run lên, thiếu chút nữa làm rơi cái chảo.

“Dạ, dạ làm điểm tâm.” Lạc Thư hoàn toàn không có dũng khí đối mặt với baba, cậu cúi thấp đầu, lắp bắp trả lời. Khí chất cường đại của baba làm cho cậu nhẹn không được mà run lên.

“Không cần làm, bây giờ đi ra phòng khách.” Baba lạnh lùng mà ngắn gọn ra lệnh, sau đó tựa ở cửa phòng bếp chờ cậu đi ra ngoài.

Lạc Thư nghe vậy mà run lên, sự tình trong lòng sợ nhất tựa hồ đã phát sinh.

Đáng lẽ phải muốn nhìn sắc mặt của baba nhưng Lạc Thư vẫn lảo đảo lắc lư đi đến phòng khách, cường ép thân thể hự nhược thúc đẩy làm điểm tâm đã hao hết khí lực của cậu, lời nói của Lạc Dữ Thừa khiến cậu nguyên bản tinh thần đã hoảng loạn càng thêm căng thẳng. Đi chưa được mấy bước, đột nhiên trước mắt Lạc Thư tối sầm, dưới chân mềm nhũn hướng đến sàn nhà ngã xuống. Lạc Thư nhắm mắt lại, đợi đau đớn phủ xuống. Một giây kế tiếp bên hông cậu quán lên một cánh tay ấm áp, nhất thời cậu rơi vào một cái ôm ấm áp.

Lạc Thư hít sâu một cái, muốn nói cái gì đó lại bị động tác ôm lấy của Lạc Dữ Thừa làm cho cậu kinh hách.

“Người phát sốt!” Lạc Dữ Thừa vỗ nhẹ lên cái trán của Lạc Thư cảm nhận được nhiệt độ muốn phồng tay ngay lập tức đổi phương hướng, trực tiếp khom lưng hạ gối ôm ngang Lạc Thư lên.

“Ba, baba, con có thể tự đi!” Lạc Thư sau một phút tài hoãn quá thần, lắp bắp nói muốn tránh khỏi cái ôm của baba. Còn như vậy cậu sẽ càng ngày càng quyến luyến muốn đến gần baba cùng thân nhiệt của người, nói không chừng lại làm ra chuyện xấu xa.

“Không nên cử động.” Baba nhắm mi một cái lạnh lùng nhìn cậu, khiến cậu ngay lập tức thân thể cứng ngắc không thể nhúc nhích bị baba ôm lên lầu hai.

Sau khi bị baba ôm vào phòng, Lạc Thư đang chóng mặt khi tiếp xúc với chiếc giường mềm mại thì mới phát hiện nơi mình nằm không phải là giường mình, sự phát hiện này khiến cậu ngớ ra. Baba không phải đã chán ghét mình đến cực điểm sao, cho nên không muốn ăn thức ăn do cậu làm còn muốn mình rời khỏi? Vậy bây giờ là tình huống gì? Lạc Thư không ý thức được.

“Ngày đó em không có thanh lý?” Vào phòng tắm cầm theo một chiếc khăn đi ra, Lạc Dữ Thừa liếc nhìn tiểu thiên hạ đang ngồi ngốc trên giường, thỉnh linh hỏi một câu như vậy. (Từ bây giờ đối xứng hô nha)

Hả?! Lạc Thư không hiểu rõ. Đã thấy baba nhà mình bỏ khăn mặt lại trực tiếp đi đến, ôm lấy cậu đi tiến về hướng phòng tắm.

“Ba, baba?” Lạc Thư hự nhược nhìn chuyện đang phát sinh mà nghi hoặc kêu lên. Lạc Dữ Thừa đương nhiên không để ý tới nghi vấn của người trong lòng, vội vàng giãy giụa ngăn cản, lại bởi vì bị hãm vào trong ngực baba biến thành chậm chậm giãy giụa.

“Chết tiệt!” Baba đột nhiên thấp giọng nguyên rủa một tiếng, trong phú chốc cúi đầu hôn lên môi cậu.

Đầu lưỡi linh hoạt ở trong miệng lục lọi, quấy rối, đuổi theo đầu lưỡi đang tránh né mà mút... Ý thức dần xa, thân thể Lạc Thư từ từ nóng lên, cơn choáng váng ập tới, trong lúc đang thở dốc rên rỉ bị baba nhà mình đem vào phòng tắm.

“Ấn...” Ngón tay đâm vào hậu huyết khiến cho Lạc Thư không kịp thích ứng nhanh chóng thanh tỉnh, lại thấy mình bị baba ôm vào trong ngực cùng nhau ngâm mình trong bồn tắm còn làm ra cái loại chuyện đó, chỉ cảm thấy ngày tận thế đã đến. Nước mắt liền thi nhau chảy xuống.

Hậu huyết bị ngón tay baba đâm vào làm cho nước ấm xâm nhập vào bên trong, Lạc Thư chột run lên, thân thể trong nháy mắt phiếm hồng. Cảm thấy thẹn, tội ác, nỗi lo sợ bị vứt bỏ nhất thời đều xông đến, Lạc Thư nhịn không được mà khóc nức nở, lại không biết tâm tình mình vì một xúc động mà lập tức bị buộc chặt, cảm giác ẩm ướt tuyệt vời khiến cho người đang ôm cậu hung hăng ngả ra phía sau hít một hơi.

Lạc Dữ Thừa vẫn không thể nào vượt qua xúc cảm đem lại, ôn nhu đem người đang khóc càng ngày càng thê lương, người đã chuyển tâm của hắn vòng tay ôm chặt vào lòng, đem người con trai trắng nõn tựa vào bên vai mình, nhẹ nhàng liếm hôn bên môi cùng với vành tai khéo léo.

“Đừng khóc!” Thanh âm trầm thấp khàn khàn mang theo chút lạnh lùng của Lạc Dữ Thừa truyền đến, trong nháy mắt khiến người trong lòng đóng chặt môi, thở không ra hơi mà nức nở.

“Thích không? Giống như thế này?” Ôm lấy con trai của mình, Lạc Dữ Thừa mặt không chút thay đặt câu hỏi. Người trong lòng trong nháy mắt cứng ngắc, Lạc Dữ Thừa tỉnh táo nhìn con trai mình đang ở nơi nào đó do dự hơn nửa ngày, sau đó sợ hãi, rụt rè gật nhẹ một cái.

Lạc Dữ Thừa hài lòng kéo khoe miệng, sau đó ở trên gò má đầy đặn thanh tú vô cùng ôn nhu hôn một cái. “Như thế này?”

Về mặt chờ, do dự, kinh hoảng, quyến luyến, khát vọng liên tục thay đổi trên mặt con trai, sau cùng rốt cuộc dừng lại ở quyến luyến không thôi. Con trai lại gật đầu một cái, sau đó lại nhanh chóng cúi thấp đầu, xuất hiện sự hoảng loạn tự trách mình.

“Ngoan.” Nhận được câu trả lời thỏa mãn, Lạc Dữ Thừa cúi đầu cùng con trai trao đổi một nụ hôn ướt át, sau đó đem con trai đang nằm trong lòng vân vê, tay chậm rãi vuốt ve sống lưng con trai mang đến xúc cảm cực tốt.

“Muốn vĩnh viễn như vậy cùng với ta sao?” Ném ra mồi nhử cuối cùng, Lạc Dữ Thừa biết, những lời nói này mới chính là vũ khí mang lại chiến thắng.

Quả nhiên, sau khi nghe được câu nói, con trai quả nhiên gật đầu không chút do dự, tuy rằng trên mặt xuất hiện sự hổ thẹn cùng với sự hối hận, nhưng Lạc Dữ Thừa vẫn rất vừa lòng, bởi vì hắn lấy được thứ hắn muốn.

“Em đã đáp ứng, tuyệt đối sẽ không cho em trốn!” Vừa nói bên tai con trai, Lạc Dữ Thừa liền động thân, đem sự nhần nại sớm đã chịu không nổi tiến nhập vào mở rộng địa phương tuyệt vời kia.

“Baba! Không nên!” Gấp gáp hút khí, cả người con trai bởi vì động tình mà cả người nổi lên màu hồng phấn, nhưng vẫn nỉ non cự tuyệt, ý đồ muốn lấy tay đẩy hắn ra.

Vùng xung quanh lông mày Lạc Dữ Thừa trong nháy mắt nhăn lại. Muốn đổi ý sao? Hắn nhất định sẽ không cho phép. Càng thêm kịch liệt mà bao vây, thành thạo âu yếm người cực kỳ mẫn cảm trong lòng, Lạc Dữ Thừa trực tiếp dùng hành động khiến cho con trai không giãy giụa được cũng không thể nói thành lời, chỉ có thể ở trong lòng mình rên rỉ thở dốc.

“Đối với ta, có yêu thích không?” Thừa dịp người trong lòng đang thất thần, âm thanh trầm thấp của Lạc Dữ Thừa ở bên tai con trai đầu độc hỏi.

“Hi, rất yêu thích...” Con trai dùng thanh âm mềm mại trả lời, khiến anh mắt của Lạc Dữ Thừa đen thêm vài phần.

“Yêu sao?”

Người trong lòng đang mê loạn mà thở dốc rên rỉ, nghe được câu hỏi lập tức gật đầu.

Lạc Dữ Thừa cúi đầu cùng môi lưỡi quấn quýt, phía dưới cũng tăng nhanh tốc độ.

“Ân a...” Mèo nhỏ đột nhiên đề cao âm thanh rên rỉ, Lạc Dữ Thừa buông bàn tay đang giam cầm, khiến hai người cùng nhau bắn ra.

“Nói như vậy, nếu như em ngoan ngoãn, ta sẽ cho em thứ em muốn.”

Hiện tại đã ẩn nhẫn chịu đựng năm năm, trước đây Lạc Dữ Thừa luôn bình tĩnh kiên trì tự chế bây giờ lại đột nhiên xuất hiện sự hấp dẫn không thể không chế chính mình!

[Kết thúc chính văn]

Truyện còn PN nhưng mình sẽ làm sao, cảm ơn các bạn đã thích truyện này ^^

7. Chương 7: Pn 1: Ngày Sợ Hãi Mà Ngọt Ngào

Edit: Yuuki Titan

Sau khi ở trong phòng tắm không biết liêm sỉ mà cùng baba làm chuyện không nên làm, Lạc Thư vẫn luôn ở trong trạng thái thấp thỏm lo âu.

Cậu bởi vì tham luyến cái ôm ấm áp cùng với ôn nhu hôn môi của baba mà bản thủ muốn cùng baba tiếp tục cái loại chuyện không nên làm... Quá vô sỉ! Lạc Thư đem mình chôn sâu ở trong chăn, thân thể cuộn thành một đoàn. Nghĩ đến ngày đó trả lời câu hỏi kia của baba trong phòng tắm... Không biết lại làm sao, lại đi gật đầu! Ba ba sẽ không cảm thấy rằng, mình làm một đứa trẻ không biết thẹn...

“Ta nói rồi, không nên cuộn lại ở trong chăn mà ngủ!” Đột nhiên ở bên ngoài chăn truyền đến âm thanh của baba, khiến Lạc Thư càng hoảng sợ. Baba không phải từ rất sớm đã rời khỏi nhà? Hốt hoảng mở ra chăn đang đắp toàn bộ mình, Lạc Thư vội vàng mà ngồi xuống.

Trước giường, Lạc Dữ Thừa đang đứng ở đó.

“Baba sớm sáng... sáng tốt lành.” Bởi vì đôi mắt u ám của nam nhân khiến Lạc Thư cuống quýt rũ mắt xuống, lấp ba lấp bắp hướng nam nhân chào hỏi.

Lạc Dữ Thừa trầm mặc, sắc mặt trước sau đều lãnh đạm, nhưng đường nhìn lại thâm trầm, lại nhìn thấy những vết đỏ tím không tự chủ lộ ra giăng đầy trên cơ thể trắng nõn của con trai nhà mình.

Lạc Thư thấy baba trầm mặc mà bất an, tay càng níu chặt cái chăn, giữa lúc cậu nhịn không được mà nhìn thấy sắc mặt baba, baba chuyển động.

Lạc Dữ Thừa liếc nhìn thiên hạ ngoan thuận ngồi ở trên giường, trên mặt thanh tú trắng nõn lại mang chút bất an, đang vô thức nắm chặt chăn. Lúc này, Lạc Dữ mới phát hiện tựa hồ mình đã nhìn chằm chằm con trai quá lâu. Lập tức thu hồi đường nhìn, Lạc Dữ Thừa bước lên một bước ngồi lên giường.

“Sớm.” Thân thể bỗng trở nên nhẹ đi, cả người Lạc Thư đều bị baba ôm, ngồi ở trên đùi trong lòng baba, sau đó trên trán bị hôn lên. Lạc Thư run lên, khuôn mặt trắng nõn nhàn nhạt ứng lên màu hồng, rụt rè bất an nhưng vẫn rất ngoan ngoãn tựa vào lòng baba.

Cái ôm của baba, thân nhiệt của baba, ôn nhu của baba... Đây vốn là hy vọng xa vời mà cậu luôn tâm niệm niệm nhưng căn bản không thể thực hiện, hiện tại đột nhiên lại xảy ra, điều này luôn làm cho Lạc Thư thấp thỏm lo âu, rồi lại chống cự không được. Cậu luyến tiếc đẩy baba ra, luyến tiếc cái ôm của baba, thân nhiệt của baba, ôn nhu của baba... Được baba ôm. từ đáy lòng của cậu sẽ từ từ chậm rãi chảy ra một thứ hạnh phúc khiến cậu vĩnh viễn sa vào đó, khiến cậu nghĩ cho dù cùng baba làm chuyện không nên làm cũng là có thể.

Ý nghĩ muốn luôn ở bên baba, được baba đối đãi như vậy ở trong lòng ngày càng lớn, Lạc Thư chỉ cảm giác thấy mình bản thủ đến cực điểm.

“Ăn.” Ngay lúc Lạc Thư ngẩng người, Lạc Dữ Thừa đã giúp cậu thay quần áo ôm cậu đến phòng ăn, còn vì cậu mà chuẩn bị đĩa.

“Vâng.” Hồi thần, Lạc Thư xấu hổ mà cúi đầu, chắc là vì cậu mà baba chuẩn bị bữa sáng.

“Sau này bữa sáng em không cần làm nữa.” Baba đột nhiên nói một câu, Lạc Thư ngẩng đầu, thấy vẻ mặt của baba không giống lãnh đạm thường ngày, có chút sáng tỏ rồi lại nhanh chóng cúi đầu. Quả nhiên, cho dù baba đáp ứng cùng mình làm chuyện như vậy, cũng không có nghĩa là baba vẫn như cũ thích mình... Bất quá, baba nguyện ý cùng mình làm chuyện như vậy, có đúng hay không đại biểu kỳ thực trong lòng baba mình còn có ích? Lạc Thư cúi đầu càng thấp hơn, trong lòng cảm thấy vừa thoải mái vừa thương xót chính mình.

“... Sáng sớm nghỉ ngơi nhiều một chút, nếu không thân thể em lại chịu không nổi.” Baba thành linh bổ sung một câu, Lạc Thư đang cúi đầu liền mở to cặp mắt của mình, sau đó nước mắt đột nhiên lại rơi xuống.

Phảng phất nghe được tiếng thở dài lại bất đắc dĩ mà đau lòng, Lạc Thư bị bế lại lại bị ấn vào cái ôm ấm áp quen thuộc.

“Ta nói rồi, không được nghi ngờ lời của ta. Nếu như em có thể kiên trì giống như câu trả lời của em, ta sẽ vẫn cho rằng em nhận lời ta. Cái này là lời hứa của ta, em chỉ cần nhớ kỹ mà không cần phải hoài nghi!”

Lạc Thư khóc nức nở ngay cả lời nói cũng không thể nói được, chỉ cảm thấy lời của baba trong nháy mắt khiến trái tim cậu tràn đầy sự ấm áp. Sợ hãi lại không chút do dự vươn ra hai tay mình, Lạc Thư chậm rãi ôm lấy hông mềm dẻo của baba, đem mặt chôn sưa vào lòng baba.

“Baba...” Lúc này đây, Lạc Thư đem thanh âm luôn quẩn luyến trong lòng gọi ra.

Mà Lạc Dữ Thừa, đã sớm nhìn thấy đôi mắt rưng rưng nước mắt của con trai cùng với tiếng nức nở đã vô pháp kiềm chế lại tinh táo, hiện tại lần đầu tiên được đáp lại cái ôm, lại nghe được tiếng kêu êm dịu tràn ngập quẩn luyến, đôi mắt hẹp dài hoàn toàn tối lại lại nhìn người trong lòng một giây, vẫn là thấp đầu, hôn môi.

Lại nỉ non nói, hẳn chỉ cho phép cậu khóc vì hắn.

8. Chương 8: Pn 2: Trốn Tránh Cẩm Ky

Edit: Yuuki Titan

Nhận được điện thoại từ bệnh viện thông báo thời điểm khó sinh người đàn bà kia đã chết, hắn vẫn đang ở trong phòng làm việc. Công việc trong tay cũng không ngừng lại, hắn trầm mặc nghe xong điện thoại, chấm dứt, sua đó cười nhạt. Người đàn bà kia tử tử bày ra kế hoạch muốn tài sản Lạc gia, lại có thể dễ dàng chết như vậy?! Thật là buồn cười.

Hắn nghĩ, sau đó nhủ mảy lại. Bởi vì hắn đột nhiên nhớ đến vẫn còn một cái phiền phức ở bệnh viện, một phiền phức không thể vứt, là một đứa trẻ mới ra đời.

Đứa trẻ kia chính là Lạc Thư.

Tên Lạc Thư là do hắn thuận miệng mà đặt. Hắn cũng không coi trọng đứa trẻ này, trong mắt hắn, trẻ con luôn là thứ phiền phức, thế nhưng lại là một phiền phức rất dễ giải quyết. Mời người hầu, mời bảo mẫu. Vì vậy căn bản hắn không hề liếc mắt một cái đến đứa trẻ kia, vẫn có thể đảm bảo thuận lợi trưởng thành. Hắn cũng không có cái gọi là tình thương của ba, cũng không cái gọi là thân tình, phải chiếu cố đứa trẻ kia, chẳng qua là bởi vì trách nhiệm pháp luật. Hắn, từ trước đến nay luôn ghét phiền phức, mà pháp luật, lại là thứ phiền phức nhất.

Trong ấn tượng đối với đứa nhỏ Lạc Thư cũng không nhiều lắm, chỉ mơ hồ nhớ kỹ, mỗi lần thay tả lót cho Lạc Thư, đứa trẻ kia luôn cười, “Ê a” đưa tay cho hắn.

Không biết từ khi nào Lạc Thư đã có thể bắt đầu đi nói, bắt đầu đi học nhà trẻ, cao đến đùi hắn, tuy rằng rất ít nhìn thấy hắn nhưng cũng không có xa lánh hắn, cười rất đáng yêu loạng choạng chạy đến ôm chân hắn khi mới về nhà, sau đó dùng âm thanh mềm mại gọi hắn: “Baba.”

Hắn lại cực kỳ không kiên nhẫn. Ở trong mắt hắn, tên nhóc này chẳng qua là có quan hệ máu mủ với hắn, không hơn không kém. Ngoài dự liệu của hắn là, cho dù mỗi lần đều bị hắn gọi người hầu đến ôm rời khỏi, nhưng đứa trẻ kia cho đến bây giờ sẽ không quên mỗi ngày khi hắn về nhà lập tức thân cận với hắn.

Đương nhiên, hắn thấy cái này thập phần phiền phức. Vì vậy hắn ở bên ngoài mua một nơi ở mới, bắt đầu giảm số lần về nhà, có lúc ngày cuối tuần mới trở về, có lúc một tháng mới trở về một lần. Không biết từ lúc nào đứa bé kia đã không còn quần quít lấy hắn, chỉ trốn ở một góc, len lén nhìn hắn khi hắn trở về. Hắn đối với kết quả này rất hài lòng. Vì vậy không ở bên ngoài nữa, lại càng thêm xem nhẹ đứa trẻ kia.

Thời điểm đứa trẻ kia cầm phiếu điểm đều là điểm mười đứng trước mặt hắn, hắn mới phát hiện, đứa trẻ kia không biết từ lúc nào đã trưởng thành, thân thể càng thêm tinh tế, khuôn mặt thanh tú.

Năm ấy Lạc Thư mười hai tuổi.

Sau đó hẳn phát hiện đứa trẻ luôn ẩn mình lại liên tục xuất hiện trong cuộc sống của hẳn. Mười hai tuổi, đứa trẻ đó dùng phiếu điểm toàn điểm mười đối với quyền lợi quản lí việc nhà. Vì vậy đứa trẻ đó sa thải người hầu cùng đầu bếp, ở trước mặt mình tuy sợ hãi nhưng dùng ánh mắt kiên định cam đoan có thể quản lí căn nhà này tốt.

Đứa trẻ mười hai tuổi luôn làm giống như lời cậu đã nói, quản lí việc nhà giống như một người quản gia. Thức ăn ngon miệng, trong nhà không dính hạt bụi, đêm khuya trở về nhà có thể thấy thân ảnh kia ở trên ghế sa lon đợi hẳn, đang làm việc có thể thấy cả phê cùng sandwich... Cho dù xử lý toàn bộ việc nhà, đứa trẻ đó vẫn như cũ có thể lấy ra phiếu điểm toàn điểm mười ở cuối kỳ.

Đứa trẻ đó vẫn luôn nỗ lực, hẳn lại càng xa lánh.

Trách cứ cậu xưng hô vô lễ chỉ cho phép cậu gọi là “Baba”, cậu cẩn thận tới gần hẳn lại lạnh lùng đẩy cậu ra xa, thờ ơ mà nhìn cậu sinh bệnh thụ thương vẫn không hỏi tới...

Nhưng ngay cả như vậy, đứa trẻ kia lại càng thêm nỗ lực, vẫn như cũ hy vọng có thể tiếp cận hẳn.

Vì vậy hẳn càng thêm lạnh lùng, đồng thời bắt đầu giảm số lần trở về nhà, đứa trẻ kia vì thế mà ánh mắt ảm đạm thật lâu, sau đó khéo léo lại một lần nữa ẩn mình trước mặt hẳn, ngoại trừ ba bữa ăn, rất ít xuất hiện trước mặt hẳn.

Hẳn đối với kết quả này rất hài lòng. Hẳn cũng không muốn cho đứa trẻ đó biết, người baba mà hẳn hy vọng thân cận, kỳ thực chỉ là một tên nam nhân biến thái bẩn thỉu.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, cảm giác hẳn đối với đứa trẻ còn ngây ngô kia không còn như ban đầu. Muốn vuốt ve cậu, muốn ôm cậu, muốn hôn môi cậu... Hẳn biết, những cảm giác này hoàn toàn không phải của một người ba đối với con, mà hẳn biết những cảm giác này đại biểu cho cái gì.

Đứa trẻ đó có sự ngây ngô của thiếu niên, khung xương tinh tế, thân hình cao gầy, mặc áo chữ T cổ áo hình V luôn lộ ra xương quai xanh trắng nõn, thích cười với hẳn... Thân thể rục rịch cho hẳn biết, phải rời xa thiếu niên.

Năm năm qua đứa bé kia buồn bã, tinh thần hao tổn hẳn đã thấy không biết bao nhiêu lần, hẳn lại không thể nhẹ dạ. Đứa trẻ đó, sẽ không muốn biết ham muốn của hẳn, người baba cậu muốn thân cận, lại rất muốn hôn môi vuốt ve thân thể cậu, sau đó hung hăng tiến nhập cậu, đánh cậu, lưu lại ấn ký trên người cậu.

Năm năm ẩn nhẫn, nhưng khi thấy đứa trẻ đó ngất ở phòng bếp lại bị lay động. Sắc mặt tái nhợt, mi mắt đóng chặt, hẳn đã cho rằng đứa trẻ kia đã rời xa hẳn mà đi. Trong nháy mắt hẳn chỉ hối hận vì sao ban đầu không dùng phương thức hèn hạ bẩn thỉu đem người kia giữ bên mình, khỏe mạnh ở bên cạnh hẳn.

Vốn tưởng rằng mình có thể bình tĩnh khống chế, đứa trẻ đó vẫn có thể ngây ngô bên mình một thời gian. Nhưng hẳn lại đánh giá thấp hấp dẫn của đứa trẻ đó đối với mình.

Khi nhìn qua năm năm đứa trẻ đó vẫn như cũ giữ vững sự ngây ngô đó, hẳn lại không kiên trì được muốn đem đứa trẻ kia ăn sạch.

Hắn không muốn nhin nữa, không muốn nếm lại tư vị mất đứa trẻ đó một lần nữa. Nếu như đứa trẻ kia đã nghĩ như thế, bên cạnh hắn tiếp nhận lời của hắn, vậy thì cùng nhau rơi xuống đi.

Yuuki: Edit chương này xong chỉ muốn giết Lạc Dữ Thừa đi, hành hạ Lạc Thư ==

9. Chương 9: Pn 3: Không Muốn Tỉnh Lại

Edit: Yuuki Titan

Năm giờ rưỡi sáng, Lạc Thư đúng giờ mở mắt. Thói quen đã hình thành nhiều năm, cho dù muốn thay đổi cũng không dễ.

Quay đầu, in vào mắt là khuôn mặt tuần tú hiện ra góc cạnh rõ rệt.

Mày kiếm, dài hẹp, hai mắt sâu không thấy đáy cùng với ánh mắt nghiêm nghị, mũi cao thẳng, môi mỏng mà khiêu gợi... Đây là baba, baba của cậu, Lạc Dữ Thừa.

Lạc Thư cẩn thận vươn tay, nhẹ nhàng xoa khuôn mặt tuần mỹ của người đàn ông trước mắt.

Cho dù đã trải qua hơn một tháng, Lạc Thư vẫn không thể tin, chính mình có thể gần gũi với baba. Việc này ở một tháng trước, trên cơ bản là không có khả năng thực hiện hy vọng xa vời này. Cảm xúc ấm áp hiện ở trên tay giống như đang nằm mơ vậy, tràn đầy bất an và không xác định được cảm giác.

Dùng chính thân thể bản thủ để đáp trả cơ hội gần gũi với baba, cho dù nằm mơ cũng không có khả năng thực hiện hy vọng xa vời, nhưng Lạc Thư vẫn hoảng sợ như cũ, không biết khi nào bản thân sẽ mất đi cái hy vọng được cái ôm ấm áp này cả đời.

Cậu biết, giấc mộng này sẽ có một ngày phải kết thúc. Mà bây giờ chính mình lấy được, bởi vì mình bản thủ vô sỉ mà baba phải thực hiện lời hứa.

Liếc nhìn đồng hồ báo thức,

kim phút đã chỉ số chín. Lạc Thư tâm tâm dục dục (cẩn thận) lấy tay baba đang khoát ngang hông mình lấy ra, im lặng xuống giường, không mang giày liền trực tiếp rời khỏi phòng đi xuống lầu. Cậu không muốn đánh thức baba. Công ty của baba gần đây bận việc ngất trời, một tuần nay baba đều gần như đều là hừng đông mới trở về nhà. Lạc Thư chú ý baba đều nhàn nhạt vết tích mệt mỏi, nhớ tới tháng trước tìm được

sách dạy nấu ăn bữa sáng, liền âm thầm hạ quyết tâm.

Thực đơn đã nằm lòng, Lạc Thư bắt đầu bận rộn trong bếp. Lấy gạo, nhặt rau, nấu canh... Cho dù Lạc thư tay chân lạnh lẽo, nhưng muốn baba sau khi rời khỏi giường có thể lập tức ăn sáng, cậu vẫn bận rộn.

“Con đang làm gì?” Thanh âm trầm thấp vang lên ở sau lưng, lạnh lùng không chút lên xuống, nhưng Lạc Thư vẫn nghe ra một chút không vui.

“Ba, baba, sớm.” Lạc Thư có chút hoảng, cậu không biết mình lại làm gì khiến baba tức giận. Cho dù biết gần gũi với baba hiện tại chính là không biết xấu hổ mà cầu xin, không biết lúc nào sẽ mất đi, cậu cũng không thể quá đáng cầu xin kéo dài thêm nữa, nhưng cậu vẫn muốn thời gian kéo dài thêm chút nữa.

“...” Lạc Dữ Thừa không nói gì, mặt âm trầm nhìn một đồng nguyên liệu nấu ăn trong nhà bếp.

“Lại đây.” Đợi Lạc Thư đã đem vật áo ngủ phía trước vào muốn hong, Lạc Dữ Thừa rốt cục đã mở miệng.

Lạc Thư ngoan dạ đi tới, sau đó bị Lạc Dữ Thừa nâng cầm lên.

Chống lại cặp mắt của baba, một giây sau, môi Lạc Thư đã bị ngăn lại.

Cái lưỡi linh hoạt trong miệng quay cuồng mót, thỉnh thoảng liếm qua lợi và điểm nhạy cảm, chờ Lạc Thư hồi thần, hai chân cậu đều đã mềm nhũn, chỉ có thể dựa vào Lạc Dữ Thừa bị hấn ôm vào trong ngực.

Lạc Dữ Thừa cúi đầu liếm đi sợi chỉ bạc bên môi Lạc Thư, chờ sau khi đã thỏa mãn, thối lui lại nhìn một chút, nhin không được lại bị đôi môi hồng nhạt ướt át mê hoặc, lại một lần nữa thấp đầu, gặm cắn mấy cái.

Lạc Thư hơi rũ mi mắt, xem ra baba thực sự tức giận, nghiêm phạt lại cắn cậu, không nhin được mà thần thương. Bản thân phải giữ lại hạnh phúc, lại chính mình ngu xuẩn phá vỡ. Vừa nghĩ đến ngày sẽ bị baba ghét bỏ, thói quen được cái ôm ấm áp của baba chỉ khiến Lạc Thư cảm thấy tâm vô cùng đau đớn. Dạ dày đã được chăm sóc cẩn thận lại theo tâm mơ hồ ẩn ẩn đau.

“Trở về phòng đi. Ta hôm nay không ăn điểm tâm.” Baba nói như vậy, xoay người lên lầu. Lạc Thư trong nháy mắt âm đạm, baba ngay cả bữa sáng cũng không muốn ăn, cậu cắn môi dưới phòng ngừa chính mình lại khóc nức nở, tay đem ướt át trên mặt biến mất, vẫn như cũ thuận theo lời Lạc Dữ Thừa trở về phòng trên lầu.

Một tháng trước đã vào phòng baba ở, Lạc Thư thấy baba ở trong phòng rửa tay, thật cẩn thận bước lên giường, rúc vào chăn cắn ngón tay của mình, nghĩ đến mất đi cái ôm ấm áp của baba, cả người nhin không được mà run nhẹ nhẹ.

Có tiếng bước chân đến gần, cùng với âm thanh thở dài vang lên. Lạc Thư cảm giác cả người mình đều bị

bể lên, ủng vào trong một lòng ngực quen thuộc.

“Ta nói rồi, không nên trùm đầu ngủ.” Thanh âm lãnh đạm, động tác khẽ động chặn lại almf cho Lạc Thư cảm giác ôn nhu.

Hoảng loạn ở trong chăn đem vết tích xấu xí trên mặt biển mắt, trong một khắc chặn lại bị cướp mở ra, lộ ra bộ mặt thô lương thâm đậm khóc không thành tiếng của Lạc Thư.

Lạc Dữ Thừa chỉ cảm thấy,

tâm đều đau đớn khi nhìn thấy nước mắt của người trong ngực, làm thế nào cũng không thể giao trái tim chân thật nhất không nghĩ đến xấu xa gì. Kỳ thực, thứ hấn sợ nhất chính là bị câu xa lánh.

“Ba, baba...” Dừng âm thanh nức nở kêu lên khiến mắt của Lạc Dữ Thừa đều tối sầm. Không nên như vậy, thế nhưng Lạc Dữ Thừa lại không thể ức chế được ái dục đang nảy nầm đối với người trong lòng.

“Không nên gọi ta.” Bẩn thỉu như ta, chỉ nghĩ đến làm thế nào để hôn môi vuốt ve người, hung hăng tiến nhập người, căn bản không có tư cách nghe người gọi cái chức vị này.

Lạc Thư lại bị cự tuyệt, cảm giác như cả thế giới đều tan vỡ. Thân thể run rẩy dữ dội hơn, nước mắt vẫn cứ như vậy chảy xuống, cho đến khi một tiếng thở dài không tránh được lại mang theo sự ôn nhu vang lên.

“Không cho phép khóc.” Nước mắt như vỡ òa vì trái tim đau như thắt lại. Lạc Dữ Thừa cúi đầu, dùng phương thức khác biệt cướp đoạt ôn nhu hôn cận môi Lạc Thư đến bật máu, bắt đầu chậm rãi công thành đoạt đất, hút mật dịch trong miệng người ở trong lòng, công kích những điểm nhạy cảm, khiến cậu không còn khí lực xui lơ trong lòng mình, quên cả khóc.

“Thư...” Tiếng kêu thật nhẹ giống như đã kêu cái tên này bao nhiêu lần trông thâm tâm, Lạc Dữ Thừa lấy tay vỗ nhẹ mái tóc đen mềm mại của con trai, tay kia lại di chuyển vào trong áo ngủ rộng lớn, bừa bãi trên chọc.

Lạc Thư bị âu yếm chỉ có thể khẽ cúi đầu thở dốc, tiếng kêu nhỏ mềm mại như tiếng mèo kêu rên rĩ khiến con người của Lạc Dữ Thừa so với màn đêm còn thâm trầm hơn.

“Hoàn toàn không muốn làm baba của con.” Cúi đầu hôn liếm cơ thể người ở trong lòng, Lạc Dữ Thừa một bên nói như vậy, một bên dùng kỹ thuật cao siêu đè người dưới thân mang người nọ đến thiên đường.

Lạc Thư bị âu yếm đến động tình, thân thể hiện ra một loại *** màu hồng nhạt, giữa lúc cậu đang chìm đắm trong cái ôm ấm áp của baba, một câu than nhẹ thiếu chút nữa đã đánh rơi cậu xuống mười tám tầng địa ngục.

“Ta muốn làm, là có thể làm như thế này đối với người.” Từ nơi ấy lấy ra hai ngón tay mang theo chỉ bạc *** mỹ, thứ cực đại dọa người đã sưng lên từ lâu hung hăng đến gần mặt huyết nóng ẩm ướt kia. “Ta chỉ muốn thế này.”

Điểm nhảy cảm bị va chạm, âm thanh khóc nức nở cùng với tiếng rên rỉ không ngừng tràn ra bị một nụ hôn chặn lại. Đang chìm vào địa ngục một giây sau, Lạc Thư mở to mắt nghe lời nói của người phía trên, đầu óc trở nên mụ mẫm.

Sau cùng, đang bị hôn không thể phát ra tiếng nói lại bị va chạm trong đầu chỉ còn một mảnh màu trắng, nước mắt của Lạc Thư một giọt lại một giọt rơi xuống, những vằn đưa hai tay ra, ôm chặt lấy cái người ở trên mình. Bởi vì, cậu nghe được một câu nói, một câu nói khiến cậu có thể chết đi không hề tiếc nuối chỉ có hạnh phúc.

“Lạc Thư, anh yêu em.”

Trước khi ngủ say Lạc Thư gắt gao ôm lấy thắt lưng của baba, nghĩ: Nếu như đây là mộng, cậu vĩnh viễn cũng không muốn tỉnh lại.

FIN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-lac>